

Om Blaabærrerne — ja lad dem gaa samme Vej; de kunne for Resten være meget gode, de slukke godt.

Det endte med, at jeg skulde have Ansvaret for, at vi staa i det, som vi nu gøre, altsaa det, der er sket, skal være min Skyld. Ja, man kan jo høre meget, men jeg synes dog nok, at naar jeg ved enhver som helst given Lejlighed, hvor jeg har kunnet komme af Sted dermed, har talt imod disse Gennemgravninger udfør den aabne Fjord og ligeledes har stemt derimod i dette Ting, kan jeg tage mig det Ansvar let; det skal i alt Fald ikke forstyrre min Nattesøvn, det skal jeg love.

At Rørskæret er gaaet tilbage, er der jo ingen, der egentlig vil benægte, men man vil ligesom udslette det og sige, at det har ikke stor Betydning. Jo, det har stor Betydning. Der har været solgt Rør for mange, mange Penge omkring den Fjord, der er Folk, der ere blevne meget rige ved at handle med den Slags Ting. Men Prisen retter sig jo efter Efterspørgselen og Tilførselen akkurat som ved ethvert andet Marked; naar Tilførselen bliver lille og Efterspørgselen er meget stor, stige Rørpriserne, og de ere stegne til det dobbelte.

Den ærede Ordfører beraabte sig stærkt paa Godsejer Tranbergs Svingning. Ja, dertil skal jeg sige, at en Svale gør ingen Sommer. Jeg har aldrig paaberaabt mig ham hverken til den ene eller den anden Side, thi det har jeg ikke turdet. (Afbrydelse). Hvad behager? Nej, hvorfor skulde jeg det? Der var nok foruden ham.

Saa siger den ærede Ordfører, at Vandbygningsdirektøren har anbefalet, at Sandpumpeskibet „Nymindegab“ skulde gaa til Ringkøbing. Nej, det har han slet ikke gjort ifølge den Skrivelse, det ærede Medlem læste op, men man har i Ministeriet spurgt ham, om det gik an, at man nu flyttede op til Ringkøbing, og saa har han søgt: Ja, her foreligger jo Erklæringer fra Borgmesteren i Ringkøbing og fra Amtet om, at de nok ville afgive Plads; bygge Skure o. s. v., saa for den Sags Skyld er der ikke noget i Vejen for, at man kan flytte derop. Men det er dog noget andet, end at man skal tage Skibet fra Nymindegab og flytte det derop. Saa har man ogsaa undertiden villet hævde, at det nok kunde arbejde andre Steder end ved Nymindegab, thi det kunde hurtig komme derned og gøre sin Pligt. Nej, det er netop det, det ikke kan; det tager nemlig Tid.

Med Hensyn til Lukningen har den ærede Ordfører Ret i, at det kan være, at det er udtrykt lidt uklart i Betænkningen, men

det, som Ordføreren anførte, er ikke saadan at forstå, at der skal gaa et Aar, efter at man har lukket Hvide Sande Løbet, inden man kan aabne det andet. Nej, man kan selvfølgelig begynde samtidig begge Steder. Vi have lagt Mærke til, hvorledes det gik forrige Gang, der blev slaaet den Dæmning over Fjorden, som Kirk kom saa uheldig fra. Vi vide, at saadant noget gaar til paa den Maade, at man levner et lille bitte Stykke til sidst. Det kende vi vist alle sammen hjemme fra af praktisk Erfaring, at naar man vil stemme blot en lille Smule i en Græft, saa lader man blive en lille Aabning til sidst, og den er saa hurtigt lukket. Og lige saadan er det med at aabne; man begynder at grave inde fra og ud efter, men man lader et lille Stykke staa ude ved Havet, og det kan næsten med Dags Varsel tages bort af Sandpumpeskibet; der behøves i alt Fald kun kort Tid, nogle faa Dage, til at tage det sidste Stykke bort. Naar man saa har lukket hist oppe, kan man tage det Stykke bort; der bliver kun nogle faa Dage, hvor der intet Afløb kendes. Saaledes hænger det sammen med den Ting. Men jeg har i øvrigt ikke Lyst til at komme ind paa Enkelthederne; det var blot disse enkelte Ting, jeg syntes, jeg dog maatte se at værgemig lidt imod.

Eduard Larsen: Jeg vil lige saa lidt som de andre Talere paa dette sene Tidspunkt beskæftige mig vidtløftigt med Enkelthederne, men der er dog en ganske enkelt Ting, som jeg mener ikke skal staa uimodsagt i denne Sal. Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) udtalte, at Fiskeriinspektøren havde givet dette Forslag den varmeste Anbefaling i Udvalget — han havde været til Stede her ved et Møde og udtalt sig. Det er aldeles urigtigt, og det ærede Medlem maa huske forkert. Fiskeriinspektøren holdt sig meget strengt til sit Felt: Besejlingen og Fiskeriet, og om det udtalte han sig saa fyldestgørende, at da han havde talt, var jeg klar paa, at man ikke mere kunde tage Fiskeriet og Besejlingen med op som et alvorligt Moment i hele denne Sag, idet han ganske aabent udtalte, at de Værdier, der kunde være Tale om med Hensyn til Fiskeriet og Besejlingen, vare saa forsvindende i Forhold til dem, der ellers komme paa Tale, at der slet ikke kunde være nogen Grund til at tage dette med ved Spørgsmaalets Afgørelse; Spørgsmaalets Afgørelse maatte ligge paa helt andre Omraader.

Jeg vil saa gerne have Lov til at